

תת"ע 2888/10/14 - זעיר טלאל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 2888-10-14 מדינת ישראל נ' זעיר טלאל
תיק חיצוני: 10250563029

בפני	השופט אבישי קאופמן
מבקשים	זעיר טלאל
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

בתיק זה הורשע הנאשם בהעדר התייצבות בעבירה של נהיגה בשכרות וכעת בפניי בקשה לביטול הכרעת הדין.

הדין הראשון בתיק נערך ביום 11.2.15, מועד בו הופיע סנגורו (הקודם) של הנאשם לבדו וביקש דחייה. הדין נדחה ליום 21.6. מועד בו לא הייתה התייצבות מטעם הנאשם. לפני משורת הדין לא הרשעתי את הנאשם בדיון זה, והוא נדחה ליום 6.9, תוך שנגד הנאשם הוצא צו הבאה.

לפני מועד הדין הגיש הנאשם בקשה לביטול הצו, תוך התחייבות להתייצב לדין. הצו בוטל, והנאשם וסנגורו אכן התייצבו לדין ביום 6.9, מועד בו התבקשה דחיה נוספת. נעתרתי לבקשה והדין נדחה ליום 6.10. במועד זה שוב לא הייתה התייצבות.

לפיכך, לבקשת המאשימה, הרשעתי את הנאשם בעבירות המיוחסות לו ושוב הוצא נגדו צו הבאה להבאתו בפני ביום 3.12.

ביום 19.11 הגיש הנאשם בקשה נוספת לביטול צו ההבאה. הנאשם הסביר כי לא התייצב לדין בחודש אוקטובר "עקב חילוקי דעות ביני לבין העו"ד". שוב נעתרתי לבקשה לביטול הצו תוך שאני מצוין בהחלטה -

"לתשומת לב הנאשם, בהיעדר התייצבות לדין הקודם הוא הורשע ונמצא אשם בעבירה המיוחסת לו. אם בכוונת הנאשם לטעון כנגד העבירה, יגיש כל בקשה עד יום 1.12".

הנאשם התייצב לדיון ביום 3.12, בלא שהגיש כל בקשה נוספת. בדיון שוב הוסבר לו כי הורשע בהעדר התייצבות והוא ביקש ארכה לפנות לעו"ד אחר.

הדיון נדחה ליום 23.12 מועד בו התייצב לראשונה עו"ד כנעאנה. בפעם השלישית הוסבר לנאשם וסנגורו כי הנאשם הורשע בהעדר התייצבות כבר בחודש אוקטובר והתבקשה דחייה "ללימוד החומר".

בדיון מיום 3.2 שוב ביקש הסנגור דחייה ורק ביום 23.2 הגיש לראשונה בקשה לביטול הכרעת הדין. הבקשה נדונה בפניו בדיון שנערך ביום 28.2.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, החלטתי לדחות את הבקשה.

ראשית, יש לציין כי אין מדובר אך שאי התייצבות אחת לדיון, אלא בשורה של מחדלים דיוניים מצד הנאשם, אשר מצביעה על יחסו להליך. הנאשם לא התייצב לדיון פעמיים, כאשר הורשע רק בפעם השנייה ואף איחר משמעותית בהגשת הבקשה לביטול הכרעת הדין.

הסבריו של הסנגור למחדלים אלה אינו יכול להתקבל.

ראשית, כפי שעולה מפרוטוקול הדיון מחודש ספטמבר, הנאשם נכח לכאורה בדיון. אעיד על עצמי כי דבר נוכחות נאשם בדיון אינו נרשם בעלמא, אלא לאחר בירור, תוך שמוקפד בדרך כלל על עמידת הנאשם ליד סנגורו בעת הדיון, אף כאשר מתבקשת דחייה "בלבד". אין לשלול לחלוטין מקרה של טעות הקלדה בהקשר זה, אולם תקלה זו היא נדירה ובסבירות נמוכה.

יוער כי בבקשתו לביטול צו ההבאה לא טען הנאשם שלא ידע על הדיון, אלא הסביר שלא התייצב עקב מחלוקת עם סנגורו.

הסנגור מנסה להיתלות ברישום השורה בפרוטוקול כי יש לוודא הופעת הנאשם לדיון הבא ולהסיק מכך שהנאשם לא נכח בדיון הקודם, אולם אין בכך דבר. המדובר ברישום מובנה בהחלטות בדבר דחיית דיון בתיקים חמורים, אשר בא להבהיר חובת התייצבות לדיונים, והוא מופיע בין אם הנאשם נוכח בדיון ובין אם לאו.

אולם גם אם אקבל שהנאשם לא נכח בדיון מחודש ספטמבר, כאמור בתצהירו, אין בכך כדי להצדיק ביטול הכרעת הדין. אין חולק כי הסנגור נכח בדיון וידע על המועד החדש. כידוע זימון באמצעות הסנגור הינו זימון כדין לכל דבר, והנאשם אינו מסביר מדוע אין לראות זאת כך במקרה דנן. הנאשם אינו מסביר מדוע לא עמד בקשר עם סנגורו, מדוע לא בירר גורל התיק ומועד הדיון שנקבע, וכל התנהלותו מצביעה על התעלמות מההליך או זלזול בו.

מעבר לכך, פרט למחדל באי התייצבות, הוסיף הנאשם והגיש בקשתו לביטול הכרעת הדין באיחור ניכר. גם אם אתעלם מהעובדה שבהחלטה מחודש נובמבר קצבתי לנאשם הגשת בקשה עד יום 1.12, וגם אם אתעלם מהעובדה שהדברים הוסברו שוב לנאשם בע"פ בדיון מיום 3.12, הרי סנגורו (הנוכחי) של הנאשם התייצב לדיון כבר בדיון מיום 23.12 ושמע על ההרשעה. הבקשה לא הוגשה אלא לאחר חודשיים, כאשר הנימוק היחיד לכך הוא "תקלה משרדית", נימוק שאין בו כדי להצדיק קבלת בקשה המוגשת באיחור.

אולם מעבר לכל המחדלים הדיוניים, לא מצאתי הצדקה של ממש לביטול הכרעת הדין, שכן הנאשם לא הצליח לבסס חשש ממשי לעיוות דין כתוצאה מהרשעתו בהעדר התייצבות.

לו היה הנאשם מבסס חשש כזה, הייתי מוחל על אי התייצבותו ועל האיחור בהגשת הבקשה ומקבל את הבקשה, ככל הנראה תוך חיוב בהוצאות, אולם הנאשם נכשל אף בכך.

טענתו היחידה של הנאשם בתצהירו היא כי לא ידע על הדיון, והוא אינו מתייחס כלל למקרה עצמו, כך שבוודאי תצהירו אינו מגלה חשש כנדרש. בבקש מעלה הסנגור טענות נוספות כי הנאשם שתה "רק בקבוק בירה אחד" וכי הצליח ב"מרבית" מבחני המאפיינים. מובן כי טענות אלה, שכלל אינן נתמכות בתצהיר, אינן מבססות חשש לעיוות דין, אלא להיפך. הנאשם מאשר שתיית אלכוהול ומאשר כי נכשל בחלק ממבחני המאפיינים(!).

לנאשם נערכה בדיקת נשיפה ובה תוצאה של 435 מגאלל"נ. תוצאה העולה משמעותית על המותר בחוק. הנאשם לא ביסס חשש ממשי כי הרשעתו בנהיגה בשכרות גורמת לו לעיוות דין ובנסיבות אלה אינני רואה מקום להתעלם ממחדליו הדיוניים ולהיעתר לבקשה.

אשר על כן, הבקשה נדחית. הכרעת הדין נותרת על כנה.

התיק נקבע לטיעון לעונש ליום 13.4 בשעה 13.

מומלץ לסנגור לפנות לפני מועד זה למשרדי המאשימה בנסיון להסדר כולל.

ניתנה היום, כ' אדר א' תשע"ו, 29 פברואר 2016.